

Παναγιώτης Μαυροειδής

Λύσσαξε ο ευρωσοσιαλιστής **Σούλτς** απειλώντας με διακοπή χρηματοδότησης και χρεωκοπία την Ελλάδα. Ακόμη και όταν ήρθε στην Ελλάδα μας είπε ότι “θα προτιμούσαμε να κάνετε κυβέρνηση με το ΠΟΤΑΜΙ” ή ότι διάβασε “με φρίκη τη θέση της Ελλάδας για τις κυρώσεις στη Ρωσία”! Ασφαλώς η πλειοψηφία του κόσμου, συμπεριλαμβανομένων συντηρητικών και “ευρωπαϊστών”, αγαναχτεί με όλα αυτά. Και να σκεφτεί κανείς ότι ο Σούλτς είναι “πιο δεκτικός” στις ελληνικές θέσεις για πολλούς, καθώς και “φίλος” του πρωθυπουργού...Που να αρχίσει να μιλάει ο Σόιμπλε και η Μέρκελ! Να αρχίσουν να δίνουν **διαταγές** και να κάνουν υπομνήσεις προς κατωτέρους αναφερόμενοι στις “υποχρεώσεις” της Ελλάδας απέναντί τους, που μεταφράζονται σε απαίτηση δουλικής υποταγής...

Όμως, **μίσος** μεγαλύτερο και από αυτό των δανειστών της ΕΕ, ξεχειλίζει στις ανακοινώσεις της **ΝΔ**, κάθε φορά που αναφέρονται σε κυβερνητικές κινήσεις ή θέσεις γύρω από το ζήτημα της “διαπραγμάτευσης” της νέας κυβέρνησης για το ζήτημα του χρέους.

Ο κόσμος αγαναχτεί, αλλά και χαίρεται. Όχι γιατί είναι σίγουρος για το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας, αλλά γιατί, επιτέλους, βλέπει τους αγέρωχους, αν μη τι άλλο να ανησυχούν και να ζορίζονται. Και δείχνει να μη φοβάται και τόσο. Αγαλλιάζει με τον φόβο των άλλων, ακόμη και αν αυτός δε φαίνεται τόσο τραγικός.

Κατανοεί, θα προσθέταμε αυτές τις αντιδράσεις.

Από τη μια, δίνουν τη μάχη για τα “κεκτημένα” των δυναστών της ΕΕ, το δικαίωμα της ληστείας στο διηνεκές μέσα από τη διαιώνιση της λειτουργίας της **χρεομηχανής**.

Από την άλλη, είναι που πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά ο **απείθαρχος**, για “να μην μπαίνουν ιδέες”, ειδικά σήμερα σε μια στιγμή που η ευρωζώνη κλυδωνίζεται. Και μόνο η κίνηση Ντράγκι για “ποσοτική χαλάρωση” με την έκδοση 1,2 τρις ευρώ, αρκεί για να καταδείξει το τέλμα της και την ανησυχία που υπάρχει.

Η **οικονομική ολιγαρχία** στην Ελλάδα, φαίνεται να διακρίνεται από ρεαλισμό, επίγνωση των στενών ορίων του ΣΥΡΙΖΑ, άρα και δυνατότητα **προσαρμογής**. Πράγματι, φαίνεται πως μπήκε στο νέο κλίμα, ορισμένες μάλιστα κορυφαίες μερίδες της εδώ και καιρό, κάποιοι και πριν τις εκλογές. Κάθε άλλο παρά βγαίνουν στα κάγκελα, αντίθετα μάλλον επιδιώκουν την **πολιτική σταθεροποίηση**, τουλάχιστον για μια τετραετία, μέσω του ΣΥΡΙΖΑ. Ήταν πολύ χαρακτηριστική η παρέμβαση **Μυτιληναίου** ή η στροφή **Λαμπράκη**. Πολύ περισσότερο όταν βλέπουν μια ιδιότυπη οικουμενική συγκυβέρνηση με την άμυνα στους ΑΝΕΛ, τη Δημόσια Τάξη στη συστημική ΔΗΜΑΡ, την ΕΥΠ στο ΠΑΣΟΚ (όπως και το ΙΚΑ), κοκ.

Το ελληνικό **αστικό κομματικό σύστημα**, πάει πέρα από όλα αυτά. Τούτη η αντιπαράθεση δε γίνεται αντιληπτή από μεριάς των εκπροσώπων τους με ψυχραιμία. Βιάζονται. Επείγονται, για ένα και μοναδικό πράγμα: Να αποδειχτούν όλες οι κινήσεις του ΣΥΡΙΖΑ φρούδες ελπίδες και αδιέξοδα παιχνίδια. Θα αποτελεί τούτο τη **μέγιστη δικαίωση για τη βρώμικη πολιτική τους** και για το δόγμα ότι “δεν υπάρχει άλλος δρόμος”.

Όχι επειδή καίγονται για κάποια υστεροφημία, όσο γιατί θέλουν να ξαναμπούν στο παιχνίδι του κοινωνικού κανιβαλισμού, όσο συντομότερα γίνεται, με τη λαϊκή αυτοπεποίθηση ξεδοντιασμένη.

Και αν πολλοί εργαζόμενοι περπατούν στις μύτες των ποδιών με αγωνία, δεν είναι απαραίτητα επειδή πίστεψαν στο **σχέδιο του Βαρουφάκη** πως με ευφημισμούς θα κρύψει από τους κουτόφραγκους τη διαγραφή του χρέους, αλλά γιατί δε θέλουν με τίποτα να δουν τα ξινισμένα μούτρα των χρονίων επιβητόρων να καγχάζουν και πάλι χαιρέκακα.

Αν δικαιωθεί η γνωστή θεωρία πως “όλοι ίδιοι είναι”, πράγματι, για τους ορίτζιναλ δεξιούς και υπηρέτες του κεφαλαίου και των αφεντικών της ευρωζώνης, θα είναι η καλύτερή τους.

Μα μήπως όμως δεν υπάρχουν επιχειρήματα ότι σε πολλά πράγματα, στα βασικά πράγματα, ο ΣΥΡΙΖΑ θα κινηθεί στο ίδιο μοτίβο, στο **ίδιο πλαίσιο**; Ασφαλώς και υπάρχουν και τα βρίσκει κανείς εύκολα στις βασικές συντεταγμένες του προγράμματος και στις κινήσεις της ηγεσίας του. Αλλά τούτο δεν περιγράφει όλη τη **δυναμική της νέας κατάστασης**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ψηφίστηκε μαζικά, ειδικά στις εργατικές λαϊκές γειτονιές, όχι για να είναι το ίδιο πράγμα, αλλά **με την ελπίδα και την εντολή να είναι το διαφορετικό**. Η προσδοκία είναι σύμμαχος κάθε γνήσιας αριστερής δύναμης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, συνακόλουθα, **υποχρεούται να κινηθεί σε διαφορετικό δρόμο από τους προηγούμενους** και το επιχειρεί στο μέτρο και στο όριο του προγράμματος και της φυσιογνωμίας του. Ο ΣΥΡΙΖΑ, θα διαπραγματευτεί, σε αντίθεση με “εκείνους”, αλλά μέσα στο πλαίσιο. Και αυτό ασφαλώς περιέχει τη δυνατότητα δημιουργίας ενός **περιβάλλοντος ρήξης** που είναι οπωσδήποτε πιο γόνιμο από την ακινησία.

Έχει όμως ο ΣΥΡΙΖΑ, τη δυνατότητα να αποδειχτεί πράγματι διαφορετικός; Εξαρτάται από το **μέτρο** που βάζει κανείς. Οριακά και κοντοπρόθεσμα, **ναι**, στο βαθμό που η υλοποίηση του λεγόμενου προγράμματος της Θεσσαλονίκης, θα σηματοδοτήσει μια ανάσα για τους πλέον εξαθλιωμένους. Ουσιαστικά και μεσο-μακροπρόθεσμα, **όχι**, στο βαθμό, που το όριο της ευρωζώνης και της κεφαλαιοκρατικής ασυδοσίας, δεν επιτρέπουν ούτε καν το στοιχειώδες δηλαδή “πλήρη δουλειά για όλους και με όλα τα δικαιώματα”.

Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν δεν είναι ΝΔ. Ούτε στη συνείδηση του κόσμου, ούτε και αντικειμενικά. Όποιος δεν το βλέπει αυτό, δεν είναι ότι τον αδικεί, είναι κυρίως ότι υποτιμά το ρόλο του λαϊκού παράγοντα, μα και χαρίζεται, με ένα τρόπο “δικαιώνει” τα αστικά κόμματα στην προσπάθειά τους να αποδείξουν πως “όλοι είναι ίδιοι”. Πάνω από όλα, με την αίσθηση του “προδιαγεγραμμένου” χάνεται η ανάγκη να στραφούν τα πράγματα προς τα αριστερά.

Είναι άλλης ποιότητας η αντιπαράθεση με τα **αστικά κόμματα** και την αστική πολιτική και με αυτούς που υποτάσσονται στο αστικό πλαίσιο και την ιμπεριαλιστική ληστεία.

Μα τούτο το δεύτερο στοιχείο, δεν είναι που καθορίζει την **ταξική φύση της πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ**; Είναι έτσι. Αν θέλουμε να μιλήσουμε με αυστηρούς πολιτικούς όρους, ο πυρήνας της πολιτικής του, είναι η αστική διαχείριση στο πλαίσιο της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Το πρόβλημα με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ότι δεν διακηρύσσει και δε μας οδηγεί στο σοσιαλισμό. Είναι ότι δε μπορεί, κινούμενος μέσα στο πλαίσιο του χρέους, της ευρωζώνης και του κεφαλαίου, να απαντήσει στοιχειωδώς στο ερώτημα της πραγματικής ανακούφισης και της αξιοβίωτης ζωής. Προγράμματα απασχόλησης, στην ουσία δουλεμπορίας (5μηνα ή 11μηνα), τύπου ΕΣΠΑ, μπορεί να προσφέρει, αλλά αδυνατεί πλήρως να προσεγγίσει ακόμη και αυτό το μεταπολεμικό μοντέλο ενός καπιταλισμού με εκτεταμένη απασχόληση και βασικές εργασιακές και κοινωνικές καλύψεις. Ο **καπιταλισμός του χθες**, ως απάντηση στα ζωτικά κοινωνικά ζητήματα, έχει τελειώσει, ειδικά για χώρες μέσα στην ευρωζώνη, με αποσαθρωμένη την παραγωγική βάση. Η ρήξη με τη λογική του κεφαλαίου, η αντικαπιταλιστική ανατροπή, είναι μονόδρομος ακόμη και για καθολικές καταχτήσεις που τις θεωρούσαμε δοσμένες και εντός του καπιταλισμού.

Η αποφασιστική απόκρουση της διαλυτικής τοποθέτησης “τι ΝΔ, τι ΣΥΡΙΖΑ;”, δε δικαιώνει επομένως μια

κατεύθυνση ανοιχτής ή έμμεσης ταύτισης, στήριξης ή ανοχής σε μια δεξιά διαχειριστική κυβερνητική πολιτική του δεύτερου.

Το ζήτημα δεν απαντιέται με την κλασσική συνταγή παντός καιρού “στηρίζουμε θετικά, αντιπαλεύουμε τα αρνητικά”. Όταν μιλάμε για λαϊκές διεκδικήσεις που μια κυβέρνηση, ακόμη και μια δεξιά κυβέρνηση, υιοθετεί, δεν τίθεται ζήτημα αν τις **στηρίζεις**. Το ερώτημα μπαίνει πάντα ως προς την **κύρια κατεύθυνση** μιας κυβερνητικής πολιτικής. Αν δε θες να πάρεις θέση για αυτήν, αν δεν έχεις εκτίμηση για αυτή, απλά μένεις στην παραπάνω αμήχανη και εν πολλοίς διευκολυντική για την κυβέρνηση θέση. Αν την εννοεί κανείς πράγματι, πρέπει να την διατυπώσει και ανοιχτά. Η εμπειρία του ΠΑΣΟΚ και τη στάση των ΚΚΕ και ΚΚΕ Εσωτ. έχει να μας διδάξει πολλά σε αυτό.

Η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά θα κριθεί στην ικανότητά της να σηματοδοτήσει μια πολιτική κατεύθυνση μέσα στο ευρύτερο λαϊκό κίνημα που θα υπερβαίνει προωθητικά και θα ανατρέπει κάθε λογική εγκλωβισμού και ετεροκαθορισμού με βάση τα όρια του κυβερνητικού προγράμματος ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Τόσο η τυπική λογική αναμονής χρεωκοπίας ώστε “να έρθει η σειρά μας”, όσο και η προσκόλληση και η διασπορά αυταπατών, είναι **νεκρές λογικές** που θα πληρωθούν πολύ ακριβά.

Το ζητούμενο είναι η θετική πρωτοβουλία και **συμβολή για την εργατική και λαϊκή αντεπίθεση** στο πεδίο των αγώνων, των πολιτικών στόχων-κόμβων μα και των ιδεών, που θα αναδεικνύει την ανάγκη αλλά και τη δυνατότητα της συνολικής ανατροπής και της εφαρμογής μιας αριστερής εργατικής πολιτικής

Τα **παραδείγματα** βοηθούν συνήθως περισσότερο.

Ας σκεφτούμε, ποιο είναι το ζητούμενο; Η συσπείρωση άκριτης στήριξης της κυβέρνησης σε μια “διαπραγμάτευση” που κάθε μέρα παραχωρεί χώρο; Η “μαντεψιά” αποτυχίας κάθε διεκδίκησης της και η παθητική αναμονή της; Ή μήπως μια παλλαϊκή ενωτική κινητοποίηση με στόχους **“καμία συνέχιση προγράμματος/μνημονίων, ρήξη για διαγραφή του χρέους εδώ και τώρα”**; Στην πραγματικότητα θα υπάρξουν και οι τρεις αυτές τάσεις. Είμαστε από αυτούς που πιστεύουν ότι το καθοριστικό είναι η δύναμη της τρίτης.

Τι αλήθεια ωφελεί περισσότερο; Ο υπολογισμός μόνο για το πόσους λίγους αφορά η επιστροφή του βασικού μισθού στα 751 ευρώ; Το λιβάνισμα αυτού του μέτρου, αγνοώντας τη σχετικότητά του όταν εν μέσω της ανεργίας και της απεριόριστης εργοδοτικής δυνατότητας για μερική απασχόληση, αυτό θα μπορεί να προσπερνιέται; Ή μήπως ένα ενωτικό εργατικό κίνημα που θα θέτει επιτακτικά το ζήτημα της **επιστροφής όλων των οικονομικών απωλειών, αλλά και αυτό της οικονομικής ενίσχυσης και θεσμικής/πολιτικής θωράκισης των ανέργων** και την προστασία από τα προγράμματα δουλεμπορίας;

Το νέο πολιτικό περιβάλλον, οι συγκρούσεις που εγκυμονεί, είναι εξαιρετικά γόνιμο και ευεπίφορο σε μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις. Με αυτή την πεποίθηση, η αντικαπιταλιστική αριστερά, πρέπει να διεκδικήσει ένα **συνολικό πολιτικό σχέδιο προωθημένης αφετηρίας και φιλόδοξης έκβασης**.

Η **αριστερή εργατική αντιπολίτευση**, δίνει το πολιτικό στίγμα της αφετηρίας κριτικής και της στάσης μας απέναντι σε μια κυβερνητική πολιτική ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και κρυφοΔΗΜΑΡοΠΑΣΟΚων: Από τα αριστερά, με κριτήριο τα εργατικά συμφέροντα και μέσα στον κοινωνικό αγώνα. Είναι μέρος της πολιτικής μας τακτικής και όχι η οροφή της. Το ζητούμενο είναι η συγκρότηση ενός ευρύτερου μετώπου που θα διεκδικεί την ανατροπή της μαύρης πολιτικής και της εξουσίας κεφαλαίου και ΕΕ και την ανάδειξη μιας προοπτικής εργατικής και λαϊκής νίκης απέναντι στον “κόσμο των τεράτων”, με τους εργαζόμενους και τα όργανά τους στο τιμόνι της κοινωνίας.

Δρόμος τραχύς, αλλά και γεμάτος...